

Arrest

nr. 288 204 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
Welgelegenstraat 11
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gelet op de terechtzitting van 22 maart 2023 en op de beschikking van 23 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. LYS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 8 maart 2022 waarbij het verzoek om internationale

bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

Waar verzoeker in zijn betoog de klemtoon legt op de geloofwaardigheid en oprechtheid van zijn verklaringen, gaat hij echter voorbij aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij enkel om economische redenen naar België kwam. Samen met de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat een dergelijk motief als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. De commissaris-generaal stelt vervolgens op goede gronden vast dat in onderhavig verzoek er echter geen elementen aanwezig zijn die een dergelijke situatie voor verzoeker suggereren, noch wordt dit door hem concreet aangetoond. De commissaris-generaal motiveert in dit kader:

“Uit jouw verklaringen blijkt immers dat je negen jaar naar het lager onderwijs kon gaan en dat je aldus toegang had tot het Albanese onderwijssysteem (CGVS, p. 7). Dat je de financiële middelen niet zou hebben gehad om verder te studeren en naar het middelbare onderwijs te gaan, kan verder niet zonder meer worden aangenomen. Zo blijkt uit je verklaringen dat je nooit informatie hebt opgezocht over instanties of organisaties die jongeren in moeilijke omstandigheden kunnen bijstaan en helpen bij de financiering van hun onderwijsnoden (CGVS, p. 9). Bovendien blijkt uit niets dat jij als zestienjarige geen studentenjob zou kunnen uitvoeren om aldus een bijverdienste te hebben en zo bij te dragen om je studies te betalen. In het verleden werkte je immers al in een carwash en zo kon je je reis naar België betalen (CGVS, p. 6). Overigens blijkt uit je verklaringen dat jouw vader en jouw broers in Albanië gewerkt hebben of nog steeds werken. Jouw vader is chauffeur en jouw broer A. helpt hem soms. Jouw oudste broer A. werkte in een carwash (CGVS, p. 5 en 6). Hierbij kan nog aangestipt worden dat jouw oudste broer, weliswaar met behulp van anderen, zijn beroepsopleiding kon afronden (CGVS, p. 9). Uit de facebookprofielen van jouw vader en jouw broer A. blijkt bovendien dat jouw vader, ofschoon je het tegendeel beweerde (CGVS, p. 5), in september 2018 A. ging bezoeken in Italië. Dat hij enerzijds wel over de financiële slagkracht beschikt om deze trip te ondernemen maar dat hij anderzijds nauwelijks over voldoende middelen zou beschikken om zijn kinderen naar school te laten gaan en voor zijn gezin eten te kopen, overtuigt niet.”

Door in zijn verzoekschrift te citeren uit de door hem afgelegde verklaringen, deze derhalve slechts te herhalen en vervolgens een algemeen, bekritisierend en overwegend theoretisch betoog te voeren dat hij hoogstens summier doch geenszins afdoende concretiseert, kan verzoeker niet anders doen denken. Hij gaat in wezen niet in op deze vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier, minstens slaagt hij er niet in concrete en valabele argumenten aan te reiken die hier een ander licht werpen.

In de mate dat verzoeker aanhaalt tot een “specifieke sociale groep”, meer bepaald “de armen”, te behoren, benadrukt de Raad opnieuw dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, puur sociaaleconomische omstandigheden zoals deze door verzoeker worden aangevoerd, niet volstaan om te gewagen van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bij gebrek aan dergelijke gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant, dit overigens nog daargelaten de vraag of de door verzoeker omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. In de mate dat verzoeker de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 7 april 2023 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter stelt vast dat de voogd van de verzoekende partij niet aanwezig is, hoewel hij ter terechtzitting van 22 maart 2023 via zijn advocaat had verzocht om in persoon te kunnen worden gehoord, en verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij heeft er geen bezwaar tegen dat de zaak wordt behandeld en stelt enkel haar profiel als minderjarige te willen benadrukken.”

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aangeeft enkel haar profiel als minderjarige te willen benadrukken, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing vooreerst blijkt dat de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar de minderjarigheid van de verzoekende partij en haar vervolgens, om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, steunmaatregelen heeft verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek door zijn diensten. Uit de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking blijkt dat de minderjarigheid van de verzoekende partij eveneens werd betrokken in de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.

De verzoekende partij benadrukt ter terechtzitting op algemene wijze haar minderjarigheid zonder haar betoog verder te concretiseren, noch brengt zij dit in verband met de gronden van voormelde beschikking. Zij gaat hier in het geheel niet op in. Derhalve voert de verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten aan die deze gronden ontkrachten of weerleggen.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij geen dienstige elementen bijbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES